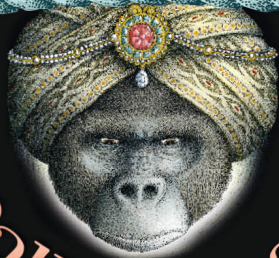
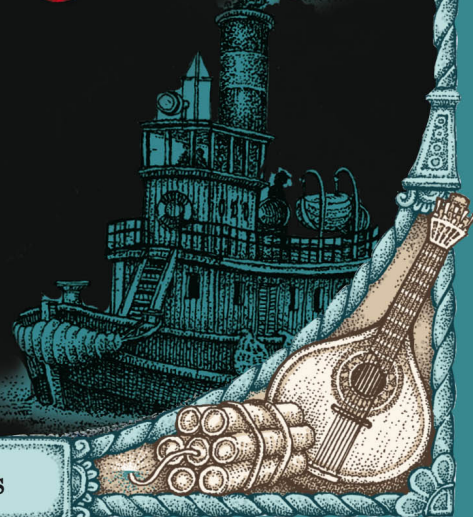

JAKOB·WEGELIUS

Sally Jones
a
dopis
od
mrtvého

albatros

Sally Jones

a dopis od mrtvého

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Jakob Wegelius

Sally Jones a dopis od mrtvého – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Sally Jones
a
dopis
od
mrtvého

JAKOB·WEGELIUS

Sally Jones
a
dopis
od
mrtvého

ALBATROS

Přeložila Helena Stiessová

© Jakob Wegelius, 2014

First published by Bonnier Carlsen, Stockholm, Sweden

Published in the Czech language by arrangement

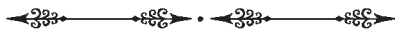
with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden

Translation © Helena Stiessová, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-00-05207-6

ISBN e-knihy 978-80-00-05272-4 (1. zveřejnění, 2018)

OBSAH

OSOBY 11

PSACÍ STROJ 31

PRVNÍ DÍL

1. Já, Šéfík a <i>Hudson Queen</i>	39
2. Morro.....	43
3. Agiere.....	47
4. Zbraně v podpalubí.....	53
5. Smutná pořívaná.....	57
6. Noční drama.....	62
7. Vrahova opice.....	68
8. Zpěv.....	72
9. Žena v okně.....	81
10. Dům u parku, který nemá jméno.....	87
11. Snoubenec.....	92
12. Signor Fidardo.....	96
13. Zlá předtucha.....	100
14. Dny a noci.....	103
15. Malá červená harmonika.....	109
16. Varhany pro mrtvé.....	113
17. Vlkodlak na Rua de São Tomé.....	119
18. Dárek.....	125
19. Hrob Elisy Gomesové.....	131
20. Večery v Tamarindu.....	137
21. Kopec za věznicí.....	141
22. Pozdrav ze záhrobí.....	146
23. Dálný východ.....	152
24. Famózní Forzini.....	159

25.	Farol do Bugio.....	166
26.	Vikomt.....	169
27.	Purpur.....	174
28.	Biskupova podmínka.....	178
29.	Kóčín.....	182
30.	<i>Song of Limerick</i>	188

DRUHÝ DÍL

31.	Zub na čepeli.....	197
32.	Bouře od Sahary.....	205
33.	Rue des Scœurs.....	209
34.	Vzácné zvíře.....	215
35.	Zkáza lodi <i>Minsk</i>	223
36.	Bombaj.....	230
37.	<i>Malabar Star</i>	237
38.	Karáčí.....	243
39.	Nádražní zřízenec v Džódhpuru.....	248
40.	Maharádžovy odklady.....	255
41.	Audience v Darbarském sále.....	261
42.	Slíb věrnosti.....	265
43.	Dvorní maršálek.....	271
44.	Hledá se špeh.....	277
45.	Máží sáhíba.....	282
46.	Šach mat.....	289
47.	Létající maharádža.....	294
48.	Nouzová přistání a šampaňské.....	300
49.	Zrádný plán.....	306
50.	Sabotáž.....	310
51.	Saudade.....	315
52.	Nečekané pozvání.....	321
53.	Sedm set perel z Bahrajnu.....	328
54.	Slzy radosti a drobné občerstvení.....	333
55.	<i>HMS Rana</i>	338
56.	Ajša.....	343
57.	Mattáncéri.....	349
58.	Noc v Jew Town.....	354

59. Koho čeká zklamání.....	357
60. Vysoká sázka.....	364
61. Dva turbany.....	370

TŘETÍ DÍL

62. Shledání.....	379
63. Čekání.....	385
64. Povědomé písmo.....	389
65. Telefon.....	393
66. Pacient.....	398
67. Obavy.....	403
68. Tramvaj číslo čtyři.....	410
69. Výstřel.....	414
70. Stopy.....	419
71. Inspektor Umbelino a pravda.....	424
72. Strýc Alves.....	428
73. <i>Red Sails in the Morning</i>	435
74. Železná brána.....	439
75. Velký skandál.....	443
76. Dopis od mrtvého.....	448
77. Pohřební hostina.....	463
78. Poslední jídlo na palubě.....	467
79. Dynamit!.....	772

OSOBY

Henry Koskela

LUIGI · FIDARDO

Ana Molinová

ELISA · GOMESOVÁ

ALFONS MORRO

COMPANHIA · CARRIS · DE · FERRO · DE · LISBOA

Jorge Amadeo Tomás da Costa

RAUL GARRETTA

Famózní
Forzini

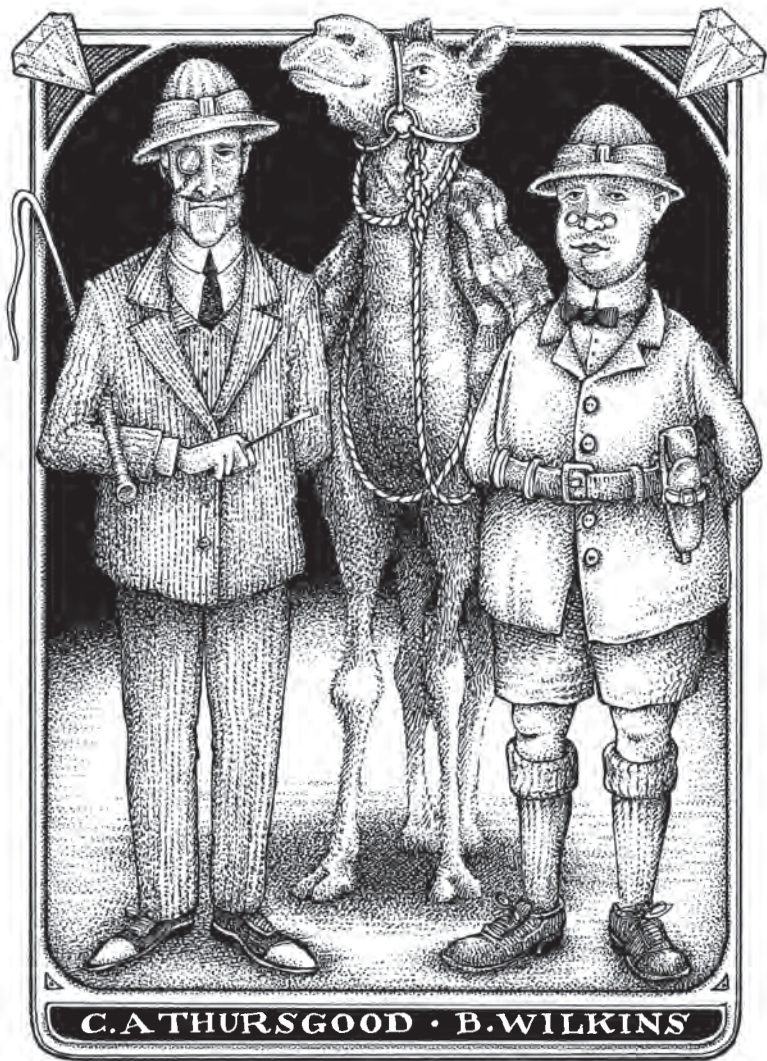
FORZINI

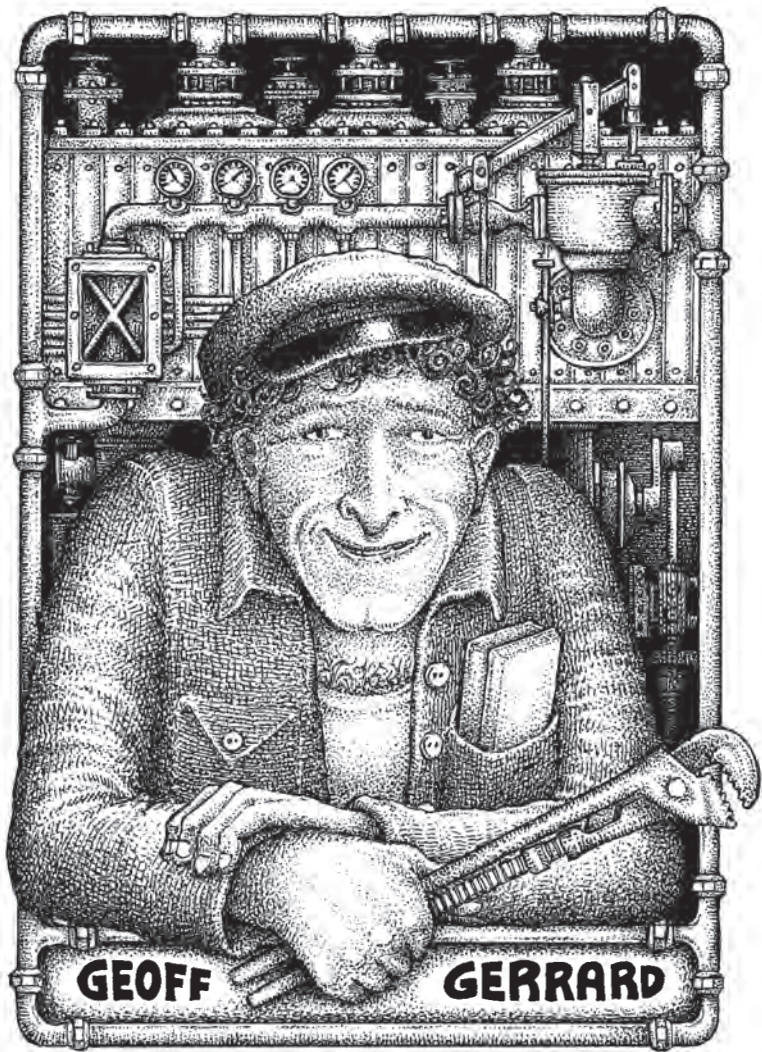
João

AJŠA·NĀRĀJANOVĀ

C. A. THURSGOOD · B. WILKINS

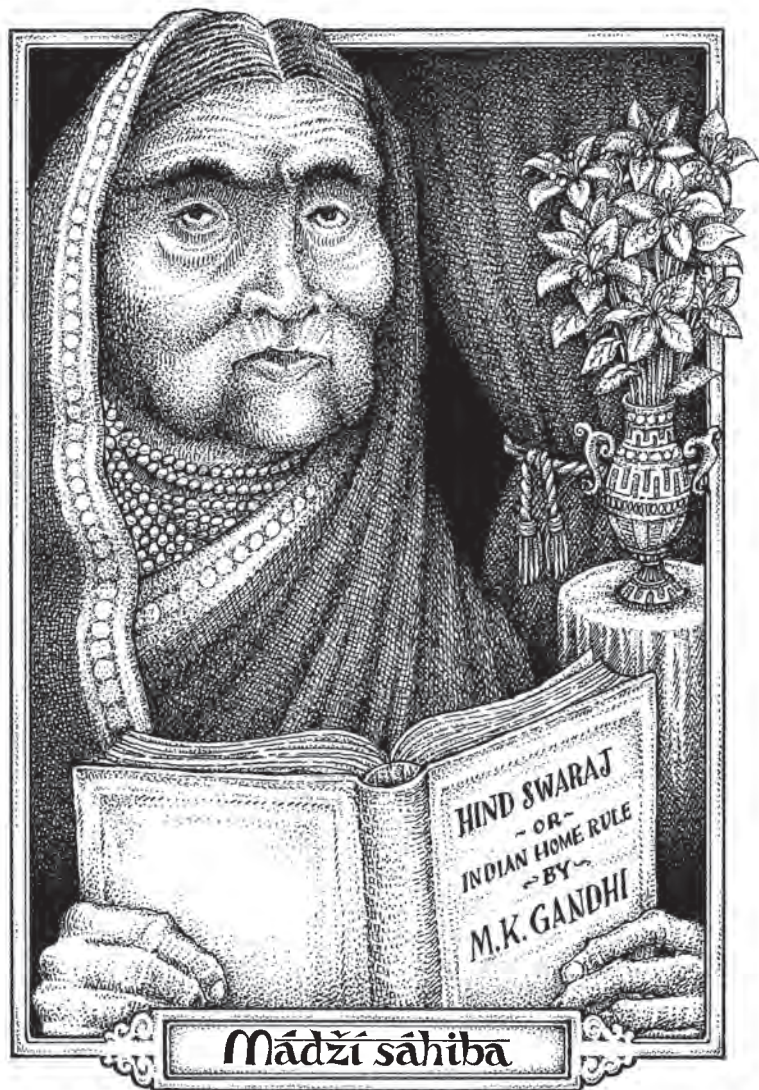

GEOFF

GERRARD

Kapitān Anderson

Mādžī sāhiba

Doktorka Rosa Dominguesová

KRIMINALNI KOMISAR FERNAO UMBELINO

PSACÍ
STROJ

Nedávno mi Šéfík věnoval starý psací stroj. Je to značka *Underwood No. 5*, model z roku 1908. Koupil ho tady v lisabonském přístavu od obchodníka se šrotem. Spousta klapkek byla rozbitá a chyběla páčka, která uvolňuje papír. Šéfík ví, jak ráda opravuju porouchané přístroje.

Oprava Underwoodu mi zabrala několik večerů. Tohle jsou první slova, která na něm píšu. Dvě klapky jdou pořád ztuha, ale kleště a pár kapek oleje to spraví.

Ale bude to muset počkat do zítra. Za oknem kajuty už je tma. Na černé hladině řeky se třpytí světla kotvících lodí. Přichystala jsem si houpací síť a za chvíli si půjdu lehnout.

Doufám, že dnes v noci nebudu mít zlé sny.

A je zase večer.

Dneska se nám se Šéfíkem dařilo. Každý den brzo ráno chodíme do jedné přístavní kavárny, kde se scházejí námořníci bez práce a doufají, že se na ně usměje štěstí. Většinou se nic nenajde, ale protentokrát jsme přece jen práci sehnali. Od svítání do soumraku jsme nosili pytle s uhlím. Výplata byla bídná, ale nám se hodí každá koruna. Bolí mě záda i ruce. A kožich mě svědí od mouru.

Nejvíc mě ale tíží únava. V noci jsem zase špatně spala. Už je to určitě aspoň měsíc, kdy jsem měla naposledy klidné spaní a nebudily mě noční můry.

Vracejí se mi pořád stejné vidiny.

Občas se ocitnu zpátky ve strojovně zámořské lodi *Song of Limerick*. Zezadu mě uchopí silné paže, parní stroj se začne přehřívat a loď klesá ke dnu.

Jindy se mi zdá o komisaři Garrettovi. Je tma a nevím, kde to jsem. Možná stojím mezi hroby na hřbitově v Prazeres. Jediné, co vidím, jsou Garrettova malá očka. Chladně se blýskají pod kreprou klobouku. A cítím čpavý pach spáleného střelného prachu z jeho revolveru. V uších mi zvoní výstřel.

Ale ten nejhorší sen je o Šéfíkovi. Čekám na něj v dešti před železnou bránou zasazenou do vysokánské zdi. Čas plyne a já mrznu až do morku kostí. Říkám si, že se brána každou chvíli otevře. Ale v hloubi duše vím, že si to jen namlouvám. Brána se nikdy neotevře. Šéfík zůstane už navždycky zavřený za zdí.

Občas křičím ze spaní. Tuhle v noci mě vzbudil Šéfík, vtrhl ke mně do kajuty a v ruce třímал velký hasák. Slyšel mě a myslel si, že se někdo dostal na loď a chce mi ublížit. A klidně to mohla být pravda. Nadělali jsme si tady v Lisabonu nebezpečné nepřátele.

Pro dnešek končím, na další psaní už jsem moc unavená. Ale zítra budu pokračovat. Mám ze svého psacího stroje Underwood velkou radost!

Dnes večer je mlha. Odpoledne se přivalila od Atlantiku. Před chvílí jsem byla na palubě a nedohlédla jsem dál než k jeřábům na hrázi kus od nás. Z řeky se občas ozve ochraptělá mlžná siréna některé lodi a cinkot lodních zvonů. Je to trochu strašidelné.

Dneska jsme se Šéfíkem zase nosili pytle s uhlím. Při práci

jsem myslela na svůj psací stroj. A rozhodla jsem se, k čemu ho použiju.

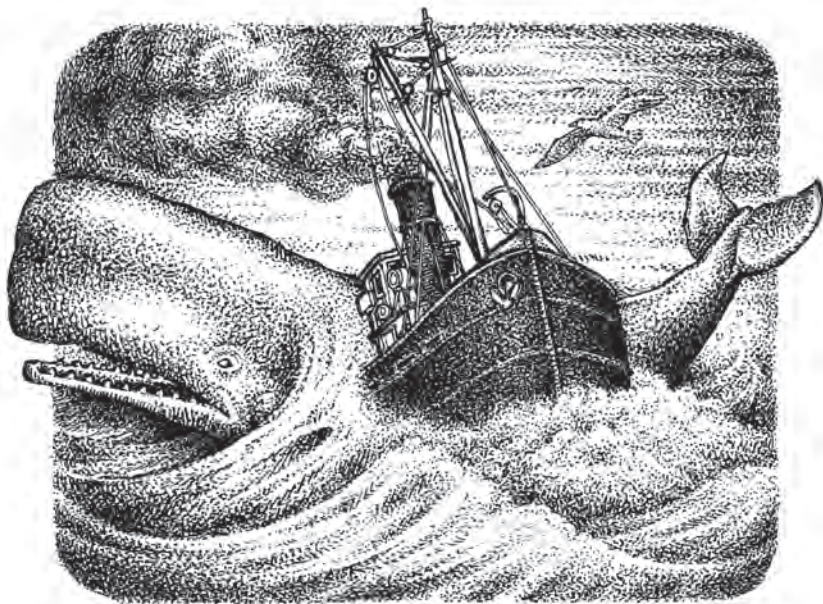
Napíšu pravdu.

Napíšu, jak to bylo doopravdy s vraždou Alfonse Morra.

Ať se všichni dozvědí, co se skutečně stalo.

A třeba mi psaní pomůže od zlých snů.

PRVNÍ
DÍL

KAPITOLA I

Já, Šéfík a *Hudson Queen*

Těm z vás, kdo mě neznají, musím nejdřív vysvětlit, že nejsem člověk. Jsem lidoop. Od přírodovědců jsem se dozvěděla, že patřím ke druhu *Gorilla gorilla graueri*. Většina opic mého druhu žije v Africe, v husté džungli lemující břehy řeky Kongo. Odtamtud asi pocházím i já.

Nevím, jak jsem se dostala k lidem. A nejspíš už se to nikdy nedozvím. Musela jsem být ještě hodně malá, když se to stalo. Možná mě chytili lovci nebo domorodci a někomu mě prodali. To první, na co si z dětství vzpomínám, je studená kamenná

podlaha, na které sedím s řetězem kolem krku. Mohlo to být ve městě Istanbul, ale nejsem si tím úplně jistá.

Od té doby žiju ve světě lidí. Naučila jsem se rozumět tomu, jak přemýšlíte, a taky co říkáte. Naučila jsem se číst a psát. Naučila jsem se, jak se krade a podvádí. Naučila jsem se, co je to hamižnost. A taky krutost. Měla jsem spoustu majitelů a na většinu z nich bych radši zapomněla. Ani nevím, kdo mi dal jméno. Nebo proč.

Ale zkrátka se jmenuju Sally Jones.

Spousta lidí si asi myslí, že Šéfík je můj majitel. Ale Šéfík nechce nikoho vlastnit. Jsme společníci. A přátelé.

Jeho opravdové jméno je Henry Koskela.

Poprvé jsme se setkali před mnoha lety, když jsem jela jako černý pasažér na nákladním parníku *Otago*. Posádka mě ale objevila a kapitán lodi nařídil, ať mě hodí přes palubu. V tu chvíli se do věci vložil strojmistr a zachránil mi život. A to byl právě Šéfík. Za pár let nás náhoda svedla dohromady znovu, tentokrát to bylo v přístavní čtvrti v Singapuru. Byla jsem hrozně nemocná a přivázali mě ke sloupu před jedním zaplivaným barem. Šéfík mě poznal a vykoupil mě od majitele. Pak mě vzal na loď, kde právě sloužil, dával mi léky a krmil mě. Tehdy mi podruhé zachránil život.

Když jsem se po čase uzdravila, začala jsem mu pomáhat s drobnými úkoly ve strojojně. Bavilo mě to a díky Šéfíkovi mi to opravdu šlo. Všechno, co umím o námořníčích a lodních motorech, mě naučil on.

Od té doby už jsme zůstali spolu. Z jihovýchodní Asie jsme se přesunuli do Ameriky. V New Yorku jsme si pořídili vlastní

loď, *Hudson Queen*, a na ní jsme se pak plavili podél amerických, afrických a evropských břehů s různými náklady. Vystačili jsme si a vydělali jsme dostatek peněz na údržbu lodi.

Byl to hezký život. Lepší si neumím představit.

Doufám, že to tak zase jednou bude.

Už to jsou pomalu čtyři roky, kdy se všechno změnilo. Tehdy se na nás přilepila smůla. Celé léto jsme brázdili britské výsostné vody. Když přišel podzim, řekli jsme si, že se vydáme do teplejších krajů a vyhneme se tak zimním bouřím v Severním moři. V Londýně jsme nabrali náklad konzerv, který se měl převézt na Azory, souostroví uprostřed Atlantského oceánu.

Zpočátku šlo všechno hladce. Bylo krásné počasí a mírný vítr. Jenže jednoho rána se k nám štěstěna obrátila zády. Srazili jsme se s velrybou. Jí se nic nestalo, zato *Hudson Queen* dostala takový šfouchanec, až se nám ohnulo kormidlo. Pokoušeli jsme se závadu opravit, ale mezitím se zkazilo počasí a začal foukat čerstvý víchr. Pohrával si s bezmocnou *Hudson Queen* a bez poutací kotvy bychom byli ztraceni. Teprve když víchr opadl, podařilo se nám nasadit nouzovou kormidelní páku. Nabrali jsme kurz směrem k portugalskému pobřeží a zakotvili jsme v Lisabonu.

Když jsme vyložili náklad, musela *Hudson Queen* do suchého doku, aby se kormidlo opravilo. Trvalo to čtrnáct dní a stálo nás to všechny úspory. Šéfík chodil po přístavišti od jedné kanceláře ke druhé a zkoušel nám u některé přepravní společnosti vyjednat nový náklad. Ale nedařilo se mu. V přístavu kotvilo už před námi spoustu lodí s prázdnými útroby, které tu čekaly na lepší časy.

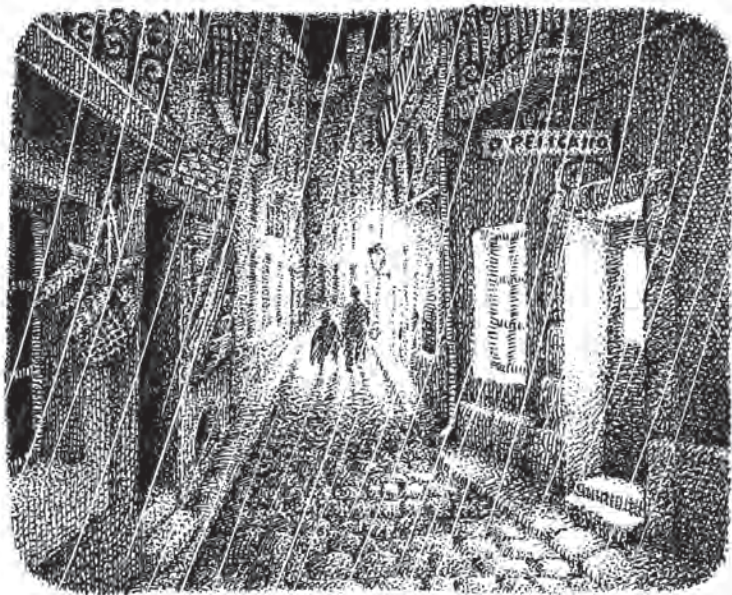
Týdny plynuly. Uvázat takhle na souši není nikdy příjemné. Ale jsou i horší přístavy než Lisabon. O sobotách jsme se projížděli po městě tramvají. Tak pěkné tramvaje, jako mají v Lisabonu, se jinde nevidí, dokonce ani v San Francisku!

Naše kotviště bylo v přístavu pod čtvrtí Alfama. Je to chudá čtvrť, během dne ospalá a v noci docela nebezpečná. Bydlí tam všemožní lidé. Při pohledu na siamská dvojčata, která prodávají na Rua de São Pedro tkaničky do bot, nikdo ani nezvedne obočí. Zrovna tak místní obyvatelé neudivují ohňoví tanečníci z Pepřonosného pobřeží, kteří se za novoluní scházejí v temných uličkách. V Alfamě se lidé nepozastaví ani nad gorilou v montérkách. A to je dobře.

Večer jsme obvykle zamířili do hospody U Pelikána. Chodí tam spousta námořníků, když kotví v Lisabonu. Hospoda leží v úzké a pochmurné uličce Rua do Salvador, kam málokdy zabloudí sluneční paprsek. Jejím majitelem je senhor Baptista. Býval kuchařem na lodích Transbrazilského rejdařství a přespolní námořníky pokaždé před jídlem pozve na skleničku aguardente. Pokud nevíte, o co jde, aguardente je druh pálenky, takže já jsem místo toho dostávala sklenici mléka.

Mám na večery u Pelikána spoustu dobrých vzpomínek. Ale taky jednu špatnou.

Právě v téhle hospůdce jsme se poprvé setkali s Alfonsem Morrem.

KAPITOLA 2

Morro

Toho večera jsme se Šéfíkem dlouho pracovali ve strojovně *Hudson Queen*. Vzpomínám si, že po cestě z přístavu na večeri přešlo. Kamenná dlažba se leskla ve světle plynových lamp. V úzkých uličkách Alfamy se podél obrubníků a nad kanály řinula špinavá voda.

U Pelikána bylo teplo a zakouřeno. Kolem kulatých stolečků se tísnil obvyklí hosté. Leckdo nás pozdravil pokýváním hlavy nebo lehkým mávnutím. Byli tam námořníci a nádeníci z přístavu, dívky z ulice s propadlými očima a nevyspalí mu-

zikanti. Rozložitá žena v černém, která se jmenovala Rosa, zpívala fado o nešťastné lásce. Písně zvané fado se tradičně zpívají v chudých lisabonských čtvrtích.

Jednoho z hostů jsem ale viděla poprvé. Seděl sám u stolu hned za dveřmi, a když jsme vešli, odlepil oči od hrnku s kávou a podíval se na nás. Měl bledý, úzký obličej a zpod krem-py klobouku hleděly černé oči. Když nás senhor Batista vedl k volnému stolu v nejzazším koutě hospody, cítila jsem, jak nás sleduje pohledem.

Baptistova manželka senhora Maria nám oběma přinesla talíř rajské polévky s chlebem. Pustili jsme se do jídla a v tu chvíli se osamělý muž u dveří zvedl a zamířil k nám. Napadlo mě, že na nás čekal.

„Jmenuju se Morro,“ řekl tlumeně. „Prý máte loď. A potřebujete práci.“

Šéfík vypadal překvapeně, ale vzápětí se jeho tvář rozjasnila.

„Přesně tak,“ přitakal. „Přisedněte si k nám!“

Muž, který se představil jako Morro, se nervózně ohlédl přes rameno a pak se posadil.

„Jde o pár beden,“ zašvelel tak potichu, že se Šéfík musel předklonit, aby mu vůbec rozuměl.

„Mají se vyzvednout v Agiere. To je přístaviště na řece Zêzere... mám tady s sebou mapu...“

Morro vytáhl z náprsní kapsy složenou mapu a rozevřel ji před námi na stole. Šéfík si ji podrobně prohlížel. Bylo mi jasné, že ho zajímá hloubka vody.

„Posledních pár týdnů hustě přšelo,“ řekl Morro. „Hladina vody v řece je vysoká. Nemusíte se bát, že byste najeli na mělčinu.“

„To přece záleží na tom, jak velký povezeme náklad,“ opáčil Šéfík. „O kolika bednách se bavíme? A co v nich je?“

„Azulejos,“ odpověděl Morro. „Kamnářské kachle, chci říct. Je toho šest beden. Každá bedna váží zhruba tři sta kilo.“

Šéfík vypadal překvapeně.

„A to je všechno? Proč ty bedny radši do Lisabonu neodvezete na povozu s koněm?“

„Jedná se o hodně drahé a křehké kachle,“ odvětil Morro kvapně, jako by tu otázku čekal. „Cesty jsou špatné. Nechci, aby se ty kachle natřásáním rozbily. Tak co, berete to?“

„Záleží na tom, kolik nám zaplatíte,“ usmál se Šéfík.

Morro vytáhl obálku a podal mu ji. Šéfík ji otevřel a přejel palcem svazek bankovek uvnitř. Podle jeho výrazu jsem poznala, že to je víc peněz, než čekal.

„Bedny se mají vyložit tady, v Cais do Sodré,“ řekl Morro. „Jestli to stihnete za čtyři dny, dostanete jednou tolik.“

Šéfík se rozzářil.

„Tak to si pláceme,“ prohlásil a natáhl ruku. Morro ji rychle stiskl a vstal. Bez dalšího slova si razil cestu mezi stolký a vzápětí zmizel ve dveřích do černé noci.

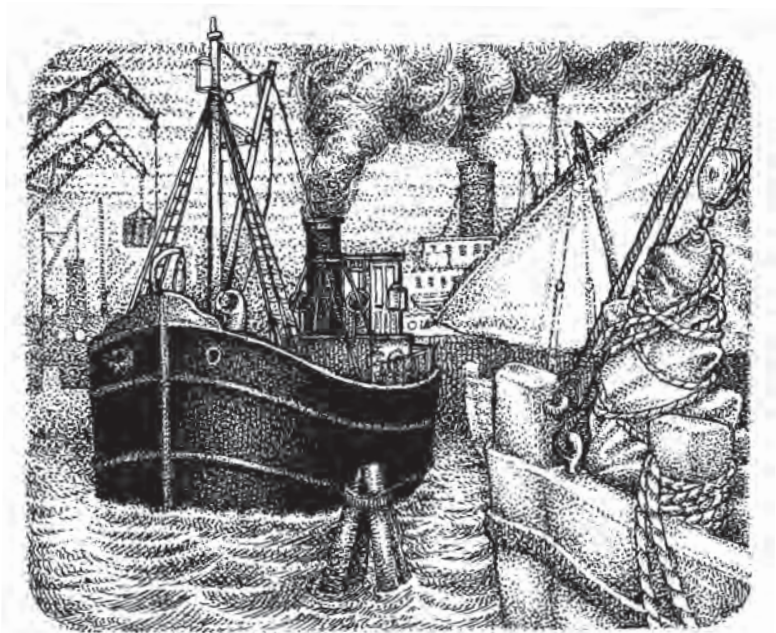

Za dvě hodiny jsme se Šéfíkem kráčeli zpátky do přístaviště k naší *Hudson Queen*. Déšť zatím ustal a mezi cáry mraků plynoucích po obloze tu a tam vykoukl zamlžený měsíc. Šéfík měl výtečnou náladu. V hospodě poručil všem hostům rundu na oslavu. Měl radost, že máme zase zakázku. A k tomu dobře placenou.

„Štěstí se obrátilo!“ pochvaloval si, když jsme přišli k molu.

„Za tyhle peníze můžeme nabrat uhlí, že nám vystačí až ke Středozevnímu moři! A tam se vždycky najde práce pro takovou loď, jako je *Hudson Queen*!“

Taky jsem se chtěla radovat, ale něco mi bránilo. Muž, který si říkal Morro, se mi nelíbil. Možná to bylo tím jeho pohledem. Měl v očích podivný, horečný lesk. A taky jsem podle jeho pachu poznala, že měl strach.

KAPITOLA 3

Agiere

Druhý den ráno jsem vstala ještě před svítáním a rozdělala jsem v kotli oheň. Po snídani byl motor pod parou a *Hudson Queen* byla připravena k odplutí. Odrazili jsme od mola a vypluli na řeku Tajo. Šéfik nastavil kurz severovýchodně, proti proudu širokého říčního koryta.

Byl krásný podzimní den. Svítalo sluníčko a Šéfik si u kormidla vyzpěvoval z plných plic. Pokaždé, když konečně po dlouhých dnech strávených v přístavu vyplouvá na moře, zpívá tutéž písničku.

*Sbohem, holka nestálá,
goodbye, adieu ti dám,
když jsi o mě nestála,
na moře se vydám sám.*

*Loď do Marseilles už čeká,
plachty pevně napnutý,
láska marná, ta mě leká,
teď buď smutná zase ty.*

První den plavby plynul hladce. Na řece Tajo panoval čilý provoz. Potkávali jsme malé parníky, ze kterých nám mávali cestující, a široké kutry naložené vínem, ovocem a zeleninou.

Za soumraku jsme dopluli do Constâncie, malého města s bíle natřenými domky na vyvýšeném ostrohu. Přespali jsme v přístavu a druhý den jsme brzo ráno pokračovali po menší řece Zêzere. Proud tu byl silnější a Šéfík měl plné ruce práce, aby našel mezi písčitémi ostrůvky plavební trasu. Tady už jsme žádné lodě nepotkávali a podél břehů bylo roztroušeno jen pár obydlí.

Pozdě odpoledne jsme dopluli k malému vodopádu. Dál už cesta nevedla. Na jižním břehu stála kamenná hráz a u ní osamělý dům. Podle mapy, kterou nám dal Morro, to bylo Agiere.

Křišťálově čistá voda odhalovala ostré skalní výběžky trčící z písčitého dna řeky. Stála jsem na můstku a hlídala před, zatímco Šéfík opatrně naváděl loď ke hrázi.

Když jsme přirazili, vystoupili jsme na břeh a šli se porozhlédnout. Ukázalo se, že dům je opuštěný. V oknech chyběly skleněné tabulky a v zadní části stavení se zřítil kus střechy. Mezi stromy vedla úzká cesta do lesa. V pruhu mezi vyjetými kolejemi rostl plevel a kapradí. Všechno hlásalo, že tady už hodně dlouho nikdo nebyl.

Po bednách s kachlemi ani stopy.

„Tak co myslíš?“ zeptal se Šéfík a prohrábl si vlasy. „Nechali jsme se podfouknout?“

Pokrčila jsem rameny. Už to tak vypadalo. Ačkoliv na druhou stranu nám muž řečený Morro zaplatil vysokou zálohu. Bylo to dost podivné. A taky zneklidňující. Celé to pusté místo působilo trochu strašidelně.

Vrátili jsme se na palubu *Hudson Queen* a Šéfík uvařil v kuchyňce večeři. Já jsem zatím ve strojovně všechno zajistila na noc. Rozhodli jsme se, že zůstaneme do rána. Obrátit loď a plout po proudu po tak úzké řece za tmy by bylo nebezpečné.

Jako obvykle jsme se najedli v kajutě. Pak jsme vytáhli karty, Šéfík si zapálil doutník a zahráli jsme si rummy. Vyhrála jsem, takže nádobí zbylo na Šéfíka.

Byl krásný, klidný večer. Slunce se pomalu sklánělo k obzoru a nad hladinou řeky poletovaly ve večerním oparu muchničky. Uvázala jsem si lehátko mezi stěžň a ocelové lano, uvelebila jsem se a pozorovala vlaštovky, které se honily vysoko na obloze. Šéfík seděl na palubě a splétal nové vyvazovací lano do záchranného člunu. Když se začalo stmívat, odložil práci a šel si taky natáhnout lehátko.

Šumění vodopádu uspávalo. Než jsem usnula, ze Šéfíkovy houpací sítě už se ozývalo chrápání.

Nevím, kolik bylo hodin, když jsem se vzbudila. Na černém nebi zářily hvězdy. Chvilku mi trvalo, než jsem pochopila, co mě probudilo.

Byl to nějaký křáplavý, skřípavý zvuk. A vycházel z lesa za polorozpadlým domem.

Vzápětí jsem v dálce mezi stromy zahlédla poblikávající světlo.

Sklouzla jsem z lehátka a doplížila se k Šéfikovi. Jemně jsem mu zatrásla ramenem a on se s trhnutím probudil. Námořníci na lodi mají obvykle lehké spaní.

Ukázala jsem k lesu a Šéfik se tam podíval. Světlo mezi stromy zesílilo. Dalo se poznat, že vychází z rozhoupané lucerny.

Ani ne o minutu později projel po cestě kolem domu povoz tažený koněm a zamířil na hrbatou travnatou plochu u hráze. Na kozlíku seděli tři muži a za povozem jel ještě čtvrtý na vlastním koni. Všichni čtyři byli oblečení jako venkovani, ošoupané kabáty, vesty z ovčí kůže a klobouky se svěšenou krem-pou.

Jezdec sesedl z koně, protáhl se a vkročil na hráz. Měl krátkou černou bradku, která se v měsíčním světle leskla stříbrnými nitkami. Šéfik přešel palubní zábradlí a sestoupil na hráz, aby se s ním pozdravil.

„Zaplaťpánbů!“ zvolal muž s bradkou a hřmotně se zasmál. „Tak jste se sem dostali! Musel nad vámi držet ruku sám svatý Mikuláš. Já jsem nějaký Monforte. Můžete mi říkat Otec Monforte. Tak mi říkají přátelé!“

Natáhl mohutnou pravici a Šéfik si s ním potřásl rukou.

„Moji chlapi se chtějí co nejdřív vrátit do vesnice,“ pokračoval Otec Monforte. „Takže by bylo nejlepší, kdybysme mohli náklad rovnou složit na loď, co vy na to?“

Tři muži mezitím už slezli z kozlíku a začali uvolňovat popruhy kolem beden.

„Ale jo, to by určitě šlo...“ souhlasil Šéfik.

„Výtečně!“ děl Otec Monforte se smíchem a poplácal Šéfika přátelsky po rameni. „Tak se do toho pustíme!“

Šéfik se vrátil na loď. Rozžehli jsme dvě petrolejky a spo-

lečnými silami jsme otevřeli poklop do nákladního prostoru. Připravili jsme vrátek. Šéfík pracoval mlčky a s pevně stisknutými rty. Vypadal zamyšleně.

„Vůbec se mi to nelíbí,“ zašeptal mi, když jsme byli připravení vystrčit zvedací tyč.

„Kdo by nakládal kachle uprostřed noci? A navíc v takové pustině?“

Přikývla jsem na znamení souhlasu. Celé mi to připadalo podezřelé.

Otec Monforte a jeho tři muži čekali u povozu. Ve svitu lucerny jsem viděla, jak se na Šéfíka dívají tvrdým, pozorným pohledem. Takové oči mívají spíš vojáci nebo bandité, a ne venkovani.

Šéfík se podrbl na bradě, jak to obvykle dělá, když se o něčem rozhoduje. Pak vzal petrolejku a zamířil na hráz. Natáhla jsem ruku, abych ho zadržela. Ale už bylo pozdě.

„Všechno připraveno?“ ozval se Otec Monforte.

„Všechno připraveno,“ odpověděl Šéfík. „Ale než to naložíme, chci se ještě do těch beden mrknout.“

Tvář Otce Monforta se skrývala ve stínu. Znovu se zasmál. Stejně hřmotně jako předtím, ale už ne tak srdečně.

„Proč to?“ zeptal se.

„Chci vidět, co v nich je.“

„Ale dobrý muži, to už přece víte. Jsou v nich azulejos.“

Šéfíkova záda prozrazovala, jak je napjatý.

„Kachle jsou křehká věc,“ řekl. „Musím se přesvědčit, že jsou v celku. Jinak by se mohlo stát, že je dovezeme rozbité a škoda bude na mně.“

„Ručím za to, že je všechno v pořádku,“ pronesl Otec Monforte tlumeným a zároveň tvrdým hlasem. „Teď jdeme nakládat.“

Šéfík postavil petrolejku na zem a strčil si ruce do kapes.

„Ne,“ prohlásil. „Žádné nakládání nebude. Dokud neuvidím, co přesně беру na palubu svojí lodi.“

Otec Monforte se s Šéfíkem chvíli mlčky měřili očima. Pak si Otec Monforte povzdychl a zvedl ruku na znamení.

V příštím okamžiku jeho tři kumpáni vytáhli zpoza opasků revolvery.

KAPITOLA 4

Zbraně v podpalubí

Pod hrozbou namířených pistolí jsme náklad naložili. Když jsme bedny postupně vyhákli a skládali je do podpalubí, Šéfík byl tak rozzuřený, až se mu vzteky trásly ruce. I mně se trásly ruce, ale strachem. Bála jsem se, že se Šéfík s bandity dá do křížku nebo udělá nějakou hloupost a zavadá jim tak důvod, aby na něj vystřelili.

Otec Monforte a jeden z jeho mužů vylezli na můstek a rozsvítili petrolejku nad navigačním stolem. Něco tam studovali, nejspíš mapu řeky. Pootevřenými okny jsem slyšela, jak se

přou. Otec Monforte chtěl vyplout okamžitě, kdežto druhý chlap mínil, že bude lepší počkat do svítání. Nakonec Otec Monforte prohlásil:

„Já mám větší obavu z vojáků republikánské gardy než z nějakých mělčín v řece. Musíme využít toho, že je noc. Teď hleďme, ať už jsme odtud.“

Šéfík dostal příkaz, ať připraví loď k odplutí. Odmítl.

„V tom případě,“ pronesl Otec Monforte klidně, „mi k němu nejsi, milý brachu. Vystoupíš si na souš a já si ke kormidlu stoupnu sám. Ovšem tu opici si беру s sebou. Ona přece řídí strojovnu. Jestli prorazíme dno, bude to její vina. A v tom případě ji čeká smrt.“

Šéfík s Otcem Monfortem na sebe upírali pohledy. Pak Šéfík zamířil do kormidelny. Oči mu blýskaly vztekem. Tohle nemůže dopadnout dobře. To mi bylo jasné.

Jeden z banditů šel se mnou do strojovny, aby dohlédl na to, že se řádně zatopí pod kotlem. Udíveně mě sledoval, jak lopatou házím do dvířek uhlí.

„Ty jsi mi ale zvláštní opice,“ řekl a točil přitom pistolí na prstě. „Umíš hotové divy.“

Neposlouchala jsem ho. Musela jsem se plně soustředit na to, co bylo potřeba udělat, aby mě neovládl strach. Obešla jsem přístroje s olejnicí, a přesně v okamžiku, kdy jsem byla se vším hotová, zazvonil ve strojovně telegraf. Šéfík vydal povel „Pomalů vpřed“. Vypustila jsem páru. Písty a ojnice se daly do pohybu. *Hudson Queen* odrazila od hráze. Myslela jsem na ostré útesy pod hladinou řeky a v těle se mi napínal každíčkový sval v očekávání nárazu.

K tomu, aby člověk dokázal úspěšně manévrovat s lodí po proudu, potřebuje mít rychlost. Jinak se loď nechá jen tak unášet. Odhadovala jsem, že jakmile se dostaneme do hlav-

ního proudu, Šéfík dá povel poloviční rychlostí vpřed. Taky to udělal.

V duchu jsem si představovala, jak daleko už jsme dopluli. A ve chvíli, kdy jsem si pomyslela, že jsme to snad zvládli, se kdesi pode mnou ozvalo duté, krátké zadunění. Zatajila jsem dech. Na okamžik se zdálo, jako by se zastavil čas. Vzápětí se celý trup lodi prudce zatřásl. I přes hučení ve strojovně bylo slyšet příšerný drásavý zvuk, jak se plech páral o kámen. Banditu i mě to srazilo k zemi. Chlap se vyhrabal na nohy jako první a hnal se k žebříku, aby vylezl na palubu.

Zaškrtila jsem páru proudící do stroje a pak jsem nadzvedla rošt v podlaze a chtěla jsem si posvítit dolů na kýl. Ale nebylo zapotřebí svítit, bylo jasné, co se stalo. Pro námořníka není nic děsivějšího než zvuk vody ženoucí se pod rošty. V panice jsem začala prohledávat strojovnu, chtělo to špalíky a hadry na utěsnění díry. Ale sama to nezvládnou. Musím sem dostat Šéfíka.

Nahore na palubě vládl zmatek. Banditi pochopili, že nabíráme vodu. Teď hulákali jeden na druhého, jak to udělat, aby zachránili z potápějící se lodi svoje bedny. Jeden z nich pořád držel pistoli Šéfíkovi u boku. Možná to tak bylo nejjistější. Šéfík měl úplně rozběsněné oči.

„Kde je ta díra?“ zeptal se, jakmile mě uviděl.

Ukázala jsem na pravobok, před parní kotel.

„Dá se k ní dostat ze strojovny?“

Přikývla jsem.

„Tak jo,“ řekl Šéfík. „Musíme se dát do práce.“

Bandity s pistolí si vůbec nevšímal, otočil se a rychlými kroky chvátal k žebříku.

„Stůj, nebo střelím,“ houkl zloduch.

Šéfík skoro nikdy nekleje, ale to, co v tu chvíli procedil přes rameno, sem ani nemůžu napsat.

Dělali jsme společnými silami všechno pro to, abychom díru utěsnili. Ale nedařilo se nám to. Za pouhou čtvrt hodinu voda vystoupala skrz roštovou podlahu a pak už se k díře v trupu lodi nedalo dostat. Šéfík spěchal na palubu, aby olůvkem změřil hloubku. Chtěl vědět, jak moc se *Hudson Queen* potopí, než dosáhne dna. Běžela jsem za ním.

Otec Monforte a jeho muži spustili mezitím na vodu záchranný člun a plnili ho puškami.

Ty pušky pocházely z beden v naší lodi!

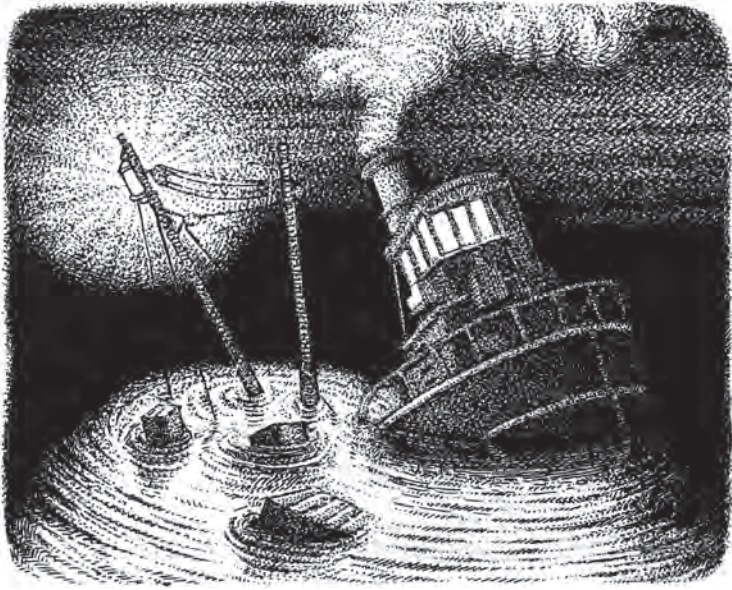
Takže žádné kachle – do Lisabonu jsme měli přepravit zbraně!

V okamžiku, kdy Šéfík spouštěl olůvko přes zábradlí, něco pod námi třesklo. Skleněná okenní tabulka na pravoboku u strojovny se rozprskla a do chladného nočního vzduchu vystřelil proud páry. Dobře jsme se Šéfíkem věděli, co se stalo. Studená voda vystoupala až ke kouřovodu parního stroje. Brzo si najde cestičku do rozžhaveného kotle. To spustí další a mnohem silnější výbuchy.

Bandity to vyděsilo k smrti. Naskákali do záchranného člunu div ne po hlavě. Poslední z nich, který ještě stál v podpalubí a podával nahoru zbraně, se musel vrhnout přímo do vody, aby stačil ke člunu doplavat.

I my se Šéfíkem jsme museli loď rychle opustit. Nic jiného se nedalo dělat. Šéfík se ještě pokusil dostat do kajuty, aby odtud vynesl pokladničku. Nešlo to. Útroby lodi už zaplnila žhavá pára.

Neumím plavat. Šéfík mi přes hlavu hodil jeden ze dvou záchranných kruhů. Druhý si navlékl sám. Pak jsme skočili do vody. Stačili jsme se dostat nějakých třicet metrů od lodi, když se za námi ozvala další tlumená exploze. Z komínu naší *Hudson Queen* syčela pára a k nočnímu nebi stoupal bílý oblak.

KAPITOLA 5

Smutná podívaná

Seděli jsme pod vrbou na břehu, promáčení a zmrzlí, a *Hudson Queen* klesala ke dnu. Smutnou scénu osvětlovala navigační světla a lampa v kormidelně. Šéfík schoval obličej do dlaní.

Já jsem byla hlavně ráda, že jsme to oba přežili.

Když vyšlo slunce, halila říční koryto ranní mlha. Postupně se mlžné závoje rozpustily a my jsme viděli, že naše loď se poto-

pila na samé dno. Nad hladinu trčel jen stěžeň, polovina kormidelny a komín. Na špičce stěžně seděla volavka a rozhlížela se po svém lovišti. U břehů řeky se pohupovaly všemožné části vraku.

Otec Monforte a jeho muži byli pryč. Záchranný člun přivázali ke stromu kousek od hráze a rozpadlého domu. Zamířili jsme tam oklikou přes les. Poslední kousek cesty jsme se plížili. Bandité mohli koneckonců v domě přenocovat.

Potichu a opatrně jsme člun odstrčili od břehu a Šéfík ráznými, neslyšnými tahy vesloval k *Hudson Queen*. Přirazili jsme s loďkou ke kormidelně a vylezli jsme na její střechu, abychom si udělali představu o rozsahu škod. Výbuchy páry ve strojovně zřejmě nezpůsobily žádné díry v palubě ani trupu lodi. Těžší bylo odhadnout, jak to vypadá uvnitř.

Víc se v tu chvíli dělat nedalo. A byla by hloupost zůstat na místě zbytečně dlouho. Pokud jsou bandité v domě, každou chvíli můžou vyběhnout a začít po nás střílet.

Opustili jsme *Hudson Queen* a veslovali jsme na jih. Pluli jsme po proudu, takže jsme nabrali dobrou rychlost. Šéfík toho moc nenamluvil, spíš asi přemýšlel. Chvillemi mu oči ztmavly a opřel se do vesel tak silně, až je málem zlomil. Tušila jsem, že myslí na Otce Monforta a jeho kumpány. Nebo možná na člověka, který si říkal Morro.

Do Constâncie jsme doveslovali dlouho po půlnoci. V řece se třpytila jednotlivá světla malého města. Na pozadí temné oblohy se do výše vypínala věž kostela. Vytáhli jsme člun na písčité břeh a našli jsme cestu vedoucí mezi tichými domky se zavřenými okenicemi.

Na náměstí to od řeky nebylo daleko. Z jedněch otevřených dveří se linulo hřejivé světlo. Když jsme přišli blíž, ucítili jsme vůni čerstvě pečeného chleba. Šéfík zaklepal a pekař nadsko-

čil překvapením, když mě uviděl. Jakmile se dost vynadával, mohli jsme si koupit dva teplé bochníky. Šéfík se zeptal, jestli je ve městě policejní stanice.

„To je,“ přitakal pekař. „Ale náš náčelník je zrovna na svatbě v Santarému. Žení se mu konstábl. Ani jeden se nevrátí dřív než za pár dní.“

Šéfík mu poděkoval a vrátili jsme se ke člunu. Ani jsme nečekali na svítání, odrazili jsme od břehu a vypluli jsme zpátky na řeku Tajo.

Dopoledne jsme se svezli s prámem, který vzal náš člun do vleku. Vorař byl uznalý mužský. Nabídl nám polévku a suchary, přestože jsme neměli peníze na zaplacení. Za Šéfíkovy poslední drobné jsme koupili chleba v Constâncii. Teď jsme byli dočista švorc. Všechnen náš majetek – kromě záchranného člunu – ležel na dně řeky Zêzere.

Když jsme dopluli do Lisabonu, vorař náš člun odvázal. Doveslovali jsme k místu, kde původně kotvila *Hudson Queen*, a přivázali jsme člun ke kůlu pod vysokým molem. Namířili jsme si to nejkratší cestou do Rua da Alfândega, kde měla kancelář přístavní policie.

Jenže policejní úřadovna právě zavřela a nikdo neotvíral, přestože Šéfík bušil na dveře. A tak se opřel zády o zeď, sesunul se dolů a opřel si hlavu o kolena. Sedla jsem si vedle něho. Dlouho jsme jen tak seděli, až se nakonec Šéfík s hlubokým povzdechem zvedl. Tváře měl úplně šedivé a kolem očí mu únava vykreslila rudé kruhy.

„Jídlo a spánek,“ prohlásil. „To je to, co potřebujeme. Pak bude hned všechno o něco lepší. Jdeme k Pelikánovi.“

Jakmile jsme vkročili do hospůdky U Pelikána, senhor Baptista poznal, že je něco v nepořádku. Donesli nám se senhorou Marií smaženou rybu s rýží. Šéfík jim vysvětlil, že nemáme

čím zaplatit. Jako by to senhor Baptista neslyšel. Přinesl láhev aguardente a nalil Šéfíkovi skleničku.

„Nejdřív to vypij,“ pobídl ho. „A pak mi pověz, co se stalo.“

Šéfík tedy vyprávěl, co se nám přihodilo. Senhor Baptista poslouchal s otevřenou pusou.

„To jsem z toho jelen,“ opakoval několikrát. „Je to vůbec možné?“

Bylo znát, že senhor Baptista nevěří svým uším. Ani jsem se mu nedivila. Náš příběh zněl opravdu neslychaně. Sama jsem tomu nechtěla věřit, a přitom jsem to zažila na vlastní kůži.

„Takhle se to stalo,“ zakončil Šéfík. „Na mou duši!“

Senhor Baptista chvíli seděl mlčky. Pak řekl:

„To museli být anarchisté. Odpalují bomby a čas od času působí pozdvižení. Kdo jiný by chtěl pašovat do Lisabonu zbraně?“

Šéfík unaveně pokrčil rameny.

„Rozhodně to byli zločinci. Z jaké bandy byli, to vůbec nevím. Jenom vím, že mě donutili poslat ke dnu vlastní loď. Jejich velitel si říkal Otec Monforte. A teď mě napadá... ten chlápek, který nás do toho uvrtal, se jmenoval Morro. S ním jsme se přece seznámili tady.“

„Ano, taky si ho pamatuju,“ přitakal senhor Baptista. „Takový hubeňour. Knírek a upravené šaty. Nikdy dřív jsem ho u nás neviděl. Ale jestli se tu objeví znovu, okamžitě zavolám policii. Byli jste už doufám na policii?“

Šéfík popsal, jak jsme se o to snažili, v Constâncii i v Rua da Alfândega.

„Tak v tom případě vám radím, ať jdete na stanici v Baixe,“ prohlásil rázně senhor Baptista. „Je to dva bloky nad náměstím Comércio. Tam mají otevřeno ve dne v noci. Čím dřív to nahlásíte, tím líp! Není proč čekat s tím do zítřka. Dám vám nějaké drobné na tramvaj.“

Šéfík nechtěl peníze na tramvaj přijmout. Vždyť to není tak daleko, mínil. Teď zpětně si říkám, že jsme tou tramvají přece jen měli jet. Všechno mohlo být úplně jinak. Ale kdoví. To není nikdy jisté.

KAPITOLA 6

Noční drama

Když jsme vyšli z hospody U Pelikána, venku byla tma. Z barů a otevřených oken se rozléhaly hádky i smích a naříkavé tóny rozladěných kytar. Sešli jsme k přístavu a chtěli jsme na náměstí Comércio dojít cestou kolem jednotlivých mol.

Jídlo a stopička na posilněnou Šéfíkovi prospěly. Když jsme došli až k řece, zastavil se u přístavní hráze, nasál do plic jemnou brízu od Atlantského oceánu a řekl:

„Uvidíš, že se všechno zase spraví. Až policie ty zločince dopadne, pojišťovna bude muset naši loď dopravit do přístavu.

Určitě zaplatí nový kotel i vybavení kajuty! A než to dají do pořádku, budeme bydlet v hotelu a každý den budeme chodit na jídlo k senhoru Baptistovi. To není tak špatné, co říkáš?“

To je celý Šéfík. Snadno se rozčílí nebo rozesmutní, ale většinou to netrvá nijak dlouho. Tentokrát jsem ale pochybovala, jestli tomu opravdu věří. Znělo to až moc dobře, než aby to byla pravda.

Ještě pořád jsme stáli u vody, když jsem zaslechla, jak se k nám zezadu blíží tiché, rychlé kroky. Otočila jsem se.

Nejprve jsem toho člověka nepoznala. Celý obličej mu stínila krempa klobouku. Udělal ještě několik kroků k nám a řekl: „Koskelo?“

Teď se otočil i Šéfík. Oba jsme hleděli na muže, který si říkal Morro.

Plynová lampa před přístavním skladem vrhala na jeho tvář nažloutlé světlo. Zdálo se, jako by v hrůze třesl očima. Měl rozepnuté sako a povolenou kravatu. Na krku se mu zableskl stříbrný řetízek. V natažené, roztřesené ruce držel drobnou pistoli.

Mířila na Šéfíkův hrudník.

Srdce se mi na chvíli zastavilo. Koutkem oka jsem zahlédla, jak Šéfík ohromením otevřel pusy. Pak ji zase zavřel a celý zbledl.

Vteřiny plynuly pomalu, nekonečně pomalu. Snažila jsem se nepohnout a nevyčinit zuby. Ruka se Morrovi třásla čím dál víc. Zpod klobouku se vydrala kapička potu a pomalu mu stékala po čele.

Zdálo se, jako by kapka putovala směrem ke špičce nosu snad celé minuty. Když dospěla na konec cesty, zastavila se, lehce se zatetelila a pak ukápla.

V ten okamžik Morro ustoupil o krok vzad. A ještě jeden. Sklonil pistoli, něco neslyšně zamumlal a dal se na útěk.

Šéfík stál jako opařený a se zařatými čelistmi Morra sledoval. Vzápětí mu na tvářích vykvetly červené plamínky a v očích se mu zablesklo.

„A teď toho mám dost!“ vykřikl a rozběhl se za ním.

Morro utíkal směrem k náměstí Comércio. Byla vlahá noc a v přístavu bylo i touhle dobou docela živo. Nedokázala jsem se Šéfíkem udržet krok, ale viděla jsem, že Morra doběhl.

Později u soudu se našlo dost lidí, kteří tvrdili, že Šéfík Morra strčil do vody. Někteří dokonce říkali, že ho ještě předtím uhodil do hlavy. To ale není pravda! Já jsem totiž na vlastní oči viděla, co se stalo.

Šéfík chytil Morra za límec, aby ho zastavil. V tu chvíli Morro ztratil rovnováhu, zakopl o vyvazovací lano a přepadl přes okraj mola. Byla to nešťastná náhoda, a kdo tvrdí něco jiného, ten lže!

Když jsem k Šéfíkovi doběhla, celý udýchaný stál a zíral do vody. Na kraji mola ležel drobný přívěšek na roztrženém řetízků. Poznala jsem ho. Ještě před chvílkou ho měl Morro na krku. Asi se roztrhl při potyčce těsně před tím, než Morro spadl do vody. Zvedla jsem šperk ze země a schovala jsem ho do kapsy, aby ho někdo neukradl.

Kolem nás se totiž začal srocovat dav lidí. Vzrušeně povykovali a pokřikovali jeden přes druhého. Šéfík si lehl na břicho a podíval se pod molo. Morro tam nebyl. Šéfík shodil sako a vrhl se do vody.

Měla jsem ho nějak zastavit. Byl odliv a proudy směřující do Atlantiku měly rychlost nejmín sedm nebo osm uzlů. Šéfík nemohl Morra ve vodě najít. Sám se v proudu sotva udržel. Když se mu podařilo vystrčit hlavu nad hladinu, byl už nějakých dvacet metrů od mola.

Naštěstí tam byl přivázaný prám a Šéfíkovi se podařilo za-

chytit jeden z vyvazovacích řetězů. Zůstal viset v proudu a lapal po dechu. Rozběhla jsem se po molu, ale přístavní nosiči se k prámu dostali dřív a Šéfíka vytáhli. Nikdy předtím ani potom jsem ho neviděla tak zničeného a zoufalého.

„Pane Bože na nebi,“ vzlykal. „Co jsem to udělal...“

Policie musela být hned za rohem, protože do minutky přisvištěla k molu dvě černá auta. Z prvního vozu vystoupil širokoplecý chlap v šedivém vlněném kabátě. Z druhého auta vyskákala skupinka strážníků v modrých uniformách. Muž v kabátě se mezi lidmi poptal, co se stalo. Pak nařídil ostatním policistům, ať se postarají o pátrání po zmizelém.

Lidí ze všech stran přibývalo. Strážníci zvědavce hlasitě dirigovali a snažili se je přimět, ať se rozptýlí a pomáhají s hledáním.

Šéfík se mezitím trochu vzpamatoval. Teď nervózně pobíhal po kraji mola sem a tam a pátral očima, jestli Morra nespatří v černé vodě.

„Musíme se dostat dál po proudu,“ horlil zoufale. „Panebože, jestli ho odliv zanese dál od břehu, tak už se z vody nedostane. Potřebujeme loď...“

Přikročili k nám dva strážníci. První vzal Šéfíka za rameno a druhý si položil ruku na pistoli, která mu čouhala z otevřeného pouzdra na opasku uniformy.

„Vy půjdete s námi!“

Šéfík překvapeně vzhlédl.

„Ale v řece se topí člověk. Musíme...“

„O to se postarají jiní. Chce s vámi mluvit komisař Garretta.“

Strážníci odváděli Šéfíka k policejnímu autu. V hrůze jsem šla za nimi a tížilo mě neblahé tušení.

Muž v kabátě se opíral o automobil a listoval v zápisníku.

„Jméno?“ řekl, když před něj strážníci předvedli Šéfíka, aniž by odlepil zrak od notýsku.

„Koskela,“ odpověděl Šéfík.

„Celé jméno, buďte tak laskav,“ utrousil muž a pořád se díval do zápisníku.

„Henry Koskela,“ řekl Šéfík netrpělivě. „Poslyšte, musíme sehnat člun a svítilny...“

Muž ve vlněném svrchníku zvedl ruku, aby Šéfíka umlčel. Teprve potom pomalu zvedl zrak. Jeho oči neměly žádný výraz.

„Henry Koskelo, tímto vás zatýkám,“ pronesl.

Šéfík ohromeně otevřel pusou. Než stačil cokoliv říct, strážníci ho nacpali na zadní sedadlo. Pohnula jsem se, že půjdu taky. Cestu mi zastoupil muž v kabátě.

„Žádná zvíř mi do auta nesmí,“ řekl tiše. „Kšá, mazej pryč!“

Pak se usadil na sedadlo spolujezdce a auto nastartovalo. Zablédla jsem na okamžik skrz zadní sklo Šéfíkův vyděšený obličej. Pak auto vystřelilo k náměstí Comércio.

Na molu se mezitím srotil velký dav. Vládlo rozčilení. Nevěděla jsem, kam se podít. Stála jsem zmateně na místě, než jsem si uvědomila, že lidé kolem si mě výhruzně prohlížejí. Obestoupilo mě několik hřmotných chlapů. Nevypadali zrovna strážlivě.

„Tu opici si podáme,“ houkl jeden z nich dychtivě.

Jen o několik metrů dál vartoval postarší, přísně vyhlížející strážník.

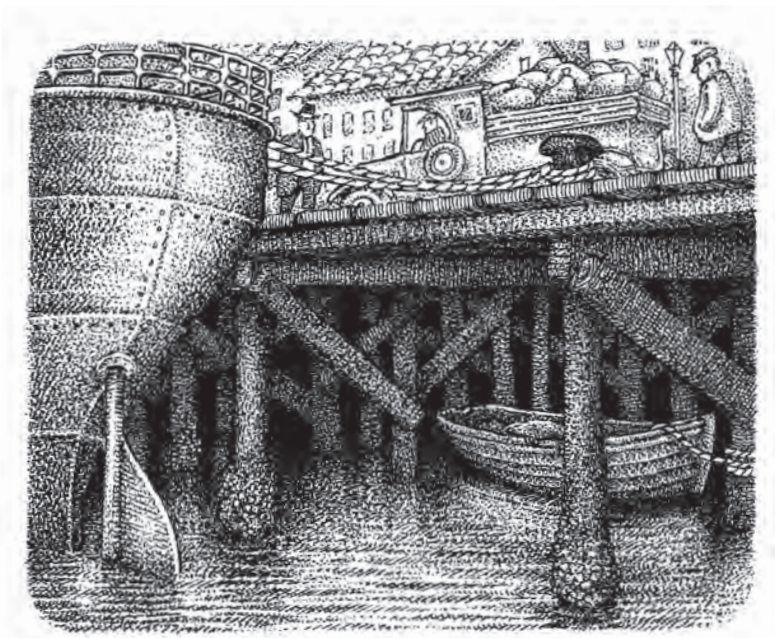
„Dejte pokoj,“ křikl. „Pro dnešek už těch tahanic bylo dost. Nechte to zvíře běžet!“

Utíkala jsem, ani jsem se neohlédla. Zezadu přiletěla prázdná láhev a rozbila se kousek přede mnou. Slyšela jsem, jak strážník znovu zaburácel. Teprve o nějakých padesát metrů dál jsem

se odvážíla ohlédnout. Uviděla jsem zdvižené pěsti, ale nikdo mě nepronásledoval.

Krátce nato jsem slezla po chatrném žebříku na kraji mola pod čtvrtí Alfama. Pořád se tam na vlnách pohupoval náš záchranný člun. Rychle jsem povolila lano a zaplula jsem s člunem co nehlouběji pod molo.

Srdce mi divoce bušilo a strach mi úplně zatemnil mysl. Ale věděla jsem, že tady bych měla být v bezpečí. Aspoň dokud je tma.

KAPITOLA 7

Vrahova opice

Ve člunu jsem se schovávala dva dny a dvě noci. Zpočátku jsem umírala hrůzou, že mě tam ti rozzuření lidé najdou. Vleže jsem poslouchala, jestli nezaslechnu jejich hlasy, a byla jsem připravená bez váhání okamžitě uvolnit lano a vyplout. Řeka byla moje jediná úniková cesta. Jenže kdybych opustila naše přístavní místo, jak by mě pak Šéfík jenom našel, až ho policie propustí?

Někdy pozdě v noci jsem nejspíš z naprostého vyčerpání usnula. Vzbudila mě zima. Schoulila jsem se pod zbytek plach-

ty, abych se trochu chránila před studenou šedivou mlhou, která nad ránem vylézala z řeky.

Následující den byl asi vůbec nejdělsí, jaký jsem kdy zažila. Okolo šuměl proud řeky Tajo a slunce pomaloučku polehoučku putovalo po nebi. Celou dobu jsem čekala, až uslyším Šéfíkův hlas nebo spatřím jeho tvář, jak nakoukne pod molo. Kde se tak zdržel? Policie ho přece musela propustit, jakmile pochopila, že to všechno byla nehoda.

Když se zase snesl soumrak, už jsem byla strachy bez sebe. Kde jen může Šéfík být? Copak ho policie pořád ještě zadržuje? Proč ale? Ten člověk ve vlněném svrchníku mě děsil. Co když Šéfíkovi ublíží?

Strach a zima mi nedovolily celou noc usnout. Čím víc mě zmáhala únava, tím víc se mi hlavou honily hrozné myšlenky. Bylo to jako zlý sen. *Hudson Queen* se potopila a Šéfík zmizel. A já neměla ponětí, kam se vrátit.

Se sluncem se oteplilo a já konečně usnula. Tentokrát jsem asi spala docela dlouho, protože když jsem se vzbudila, připadalo mi, že už je odpoledne. Rázem do mě obavy znovu zařaly drápy. Navíc mi hlady kručelo v břiše.

Když se začalo zase stmívat, došlo mi, že další noc ve člunu už nevydržím. Musím něco udělat, abych zarazila ten kolotoč myšlenek. A musím sehnat něco k snědku.

Napadlo mě jen jedno místo, kam se vydat. Hospoda U Pelikána. Senhor Baptista mi dá najíst. A podiví se, proč jsem přišla sama. Pomůže mi Šéfíka najít.

Čekala jsem do soumraku. Pak jsem pod pláštíkem tmy vyšplhala na molo a vydala se do uliček Alfamy. Čepici se štítkem jsem měla staženou hluboko do čela a plížila jsem se ve stínu mezi pouličními lampami. Jenže když jsem přecházela tramvajové koleje na rohu ulice Rua das Escolas Gerais, všimli

si mě. Několik chlapů hrálo karty před trafikou, která měla na večer otevřeno. Jeden z nich mě spatřil a vykřikl:

„Hele! Tamhle jde ta opice. Vrahova opice!“

Lidé na ulici se začali otáčet. Několik jich na mě ukazovalo. Přidala jsem do kroku a radši jsem se neohlížela. O kus dál v Rua do Salvador jsem zahlédla vývěsní štít nade dveřmi hospody U Pelikána. Už mi zbýval jen kousek. Za mnou se ozýval hlasitý povyk. Z oken se vykláněly zvědavé obličeje a otvíraly se špehýrky. Rozběhla jsem se. Předě mnou se otočili nějací chlápci.

„Zastavte tu opici!“ křičely hlasy za mnou.

„Je to ta vrahova opice! Chyťte ji!“

Muži předě mnou mi s rozpřaženýma rukama zastoupili cestu. Srdce mi bušilo jako o závod.

Vběhla jsem do otevřených vrat. Předě mnou se rozprostíral temný dvorek. V rohu vedl okap. Začala jsem po něm šplhat. Mí pronásledovatelé vtrhli na dvorek a ode zdí se odrážely jejich rozvášněné výkřiky. Šplhala jsem vzhůru, dolů jsem se ani nepodívala.

Za několik minut jsem se choulila na střeše o pár bloků dál. Třásla jsem se po celém těle. A srdce mi dál splašeně tlouklo.

Postupně se moje roztřesené tělo uvolnilo. Kolébala jsem se dopředu a dozadu, abych se uklidnila. Říkala jsem si, že musím zůstat v pohybu. A musím se najíst. To byly jediné dvě rozumné myšlenky, které moje třešticí hlava vyplodila.

Po chvíli jsem poznala, kde to vlastně jsem. Z hřebenů střech vypadalo město úplně jinak. Pořád se mi třáslы nohy a sotva mě nesly, a tak jsem radši lezla po čtyřech, abych po hliněných taškách neuklouzla. Několikrát jsem musela přeskočit ze střechy na střechu, jinudy cesta nevedla. Byla ve mně malá dušička.

Konečně jsem se dostala na kraj střechy naproti domu, kde je hospoda U Pelikána. Nakoukla jsem dolů. Vypadalo to, že má senhor Baptista ten večer plno. Předě dvěřmi stáli lidé a pokuřovali. Uličkou se rozléhalo halasení a smích. Jak se jen odváším dolů?

Z hladu už se mi dělaly mžitky před očima a žaludek se mi křečovitě stáhl. Vyšplhala jsem zpátky přes hřeben střechy. Ke druhé straně domu přiléhal vnitřní dvorek s popelnicemi. Opatrně jsem se spustila po okapu dolů a začal jsem popelnicí prohrabávat. Měla jsem štěstí. Někdo vyhodil pytel starého chleba.

S pytlem přes rameno jsem vyšplhala po okapu zpátky nahoru a lezla jsem po střechách, dokud jsem nenarazila na chráněné místečko za jedním komínem. Tam jsem všechen chleba snědla. Kůrky byly tak tvrdé, že jsem je musela namáčet v dešťové vodě z okapu.

Po jídle mě zaplavila únava. Opřela jsem se o komín a dívala se na rozlehlé město. Černou nocí probleskovaly tisíce světél. Vlastně to vypadalo bezpečně a přátelsky. Ale pro mě ne. Teď jsem zůstala sama. Všude číhalo nebezpečí.

V hlavě jsem pořád slyšela pronikavé hlasy, jak za mnou křičí:

„Podívejte! To je ta opice! Zastavte ji! To je vrahova opice!“
Vrahova opice.

Proč mi takhle říkali?

Když mi to došlo, zamrazilo mě v zádech.

Oni si myslí, že Šéfik je vrah.

Že zavraždil Morra.

Co když si to myslí i policie?

A právě proto ho nepropustili?

Bude snad muset do vězení?